

107

Οἱ γυναῖκες ἀφυπνίζονται ἀπὸ τὸ ρῖγος τοῦ
σώματος καὶ οἱ ἄντρες ἀφυπνίζονται ἀπὸ τὸ
ρῖγος τοῦ πνεύματος.

108

Σὲ κάθε κόρη ὑπάρχει ἓνας ἄγγελος ποὺ θὰ
γίνει μητέρα κι ἓνα κτῆνος ποὺ θὰ γίνει
ἐρωμένη.

109

Προτιμῶ νὰ ζητῶ τὸ νόημα τῆς ὁμορφιάς πα-
ρὰ νὰ ζητῶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Γιατὶ ἡ ὁμορ-
φία εἶναι ἡ διάσταση τοῦ πνεύματος ποὺ προσ-
τίθεται στὶς τρεῖς διαστάσεις τῆς ζωῆς.

110

Περνῶ στήν πόλη. Τὴν βλέπω, τὴν ζῶ, τὴν
θαυμάζω,—καὶ τὴν ὀρίζω: —Εἶναι τὸ ἄνθος
τοῦ πολιτισμοῦ, πὺν εἶναι τὸ ἄνθος τοῦ τοπίου,
πὺν εἶναι τὸ ἄνθος τοῦ Θεοῦ, πὺν εἶναι
τὸ ἄνθος τοῦ Κόσμου.

111

Τὴν ὀρίζω κι ἄλλοιῶς: Ἡ πόλη εἶναι μιὰ ὄ-
παρξη ποιητικὴ. Στοιχεῖα τῆς εἶναι τὰ στοι-
χεῖα τοῦ ποιητικοῦ λόγου: Τὸ ἔπος, ὁ
λυρισμὸς καὶ τὸ δράμα.

112

Ἡ πόλις. Ἔχει τὶς ὥρες τοῦ ἔτους της : τὴν ἀνοιξή της καὶ τὸ θέρος της, τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα της. Ἔχει καρδιὰ καὶ νοῦ, αἷμα καὶ σάρκα, ἀρθρώσεις καὶ μέλη, ἀρτηρίες καὶ μυῶνες, σπονδυλικὴ στήλη καὶ πνεύμονες. Εἶναι μιὰ ἐνσάρκωση ψυχῆς, καὶ ἓνας βίος, καὶ μιὰ μοναδική, ἀνεπανάληπτη «μοῖρα».

113

Ἡ πόλις : θέση καὶ ἄρνηση τοῦ παρελθόντος· ἐξορκισμὸς τοῦ θείου πνεύματος καὶ καθαγιασμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος· δημιουργία καὶ κατερείπωση, νεωτερισμὸς καὶ παρασιτισμὸς, φυσικὴ συμπαρουσία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

114

Ἡ πόλη εἶναι ἐπέκεινα τοῦ ὑψηλοῦ καὶ τοῦ χαμηλοῦ, τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ παράδοξου, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τῆς ὁμορφιάς καὶ τῆς δυσμορφίας. Ἄρα : ἐπέκεινα καὶ τοῦ ἐπίγειου καὶ τοῦ ἐπουράνιου.

115

Ἡ πόλη ἔχει τρεῖς διαστάσεις : τὴ διάσταση τοῦ μήκους («παρελθόν»), τὴ [διάσταση] τοῦ πλάτους («παρὸν») καὶ τὴ διάσταση τοῦ βάθους («μέλλον»).

116

Ἡ πόλις, ἂν παραμερίσουμε τὰ φαινόμενα καὶ κοιτάξουμε τὴν οὐσία, ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι «φουτουριστική».

117

— Ναι. Τὸ ξέρω. Κανεὶς ταξιδιώτης δὲν μπορεῖ νὰ συναντήσῃ στὸ δρόμο του ἕνα τοπίο τόσο μαγικὸ ὅσο εἶναι μιὰ πόλις κοιταγμένη ἀπὸ ψηλά.

118

Ἡ πόλις ἔχει κι αὐτὴν ἀκόμη τὴ δύναμη : νῦν
ἀναβάλλει πάντοτε τὴν ἀπομόνωσή μας μὲ μιὰ
διαρκῆ διάταξη, μὲ μιὰν ἀέναη ὄθησι πρὸς τὰ
ἔξω. Ἡ πόλις κάνει τὴν ψυχὴ μας, ὡς
τις ρίζες τῆς, ἐκ - στατική.

119

Ἡ μηχανή : οἱ δρυάδες κρύβονται ξαφνιασμέ-
νες στὴ λόχημα καὶ οἱ σειληνοὶ βλέπουν κι ἀ-
κοῦν ἀνήσυχοι ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ ἀντροῦ τους.
Μὰ ἐσύ, μεγαλομάτα καὶ παντάνασσα Ἀθηναῖα,
πέες μου γιατί χαμογελαῖς εἰρωνικά
καὶ σωπαίνεις ;

Ἡ μηχανὴ ἔφερε ἓνα νέο ριγος στὴν ἀνθρώ-
πινη ζωὴ.

— Ναι. Ὁ παλαιὸς πολιτισμὸς μ' ὄλες τὶς μορ-
φές καὶ τὶς ἀξίες του εἶναι ἐτοιμοθάνατος πιά,
ἐνῶ ἓνας ἄλλος ἀγωνίζεται ν' ἀναδυθῆ στὸ
φῶς. Μιὰ περίοδος κυοφορίας ὀρίζει τὴν ἐπο-
χὴ μας σὲ ὄ,τι βαθύτερο καὶ ἀναντικατάστατο
ἔχει. Μιὰ περίοδος κυοφορίας, προπαρασκευῆς
καὶ ἀναπροσαρμογῆς. (— Κοίταξε λοιπὸν γύρω
σου : παντοῦ κυκλοφορεῖ ὁ πυρετὸς τῆς δημιουργ-
γίας· ἡ ζέση τῆς ἀναδημιουργίας, τὸ ὄργιο τῆς
ἀνανέωσης, ἡ ἐκκρεμότητα· ὁ παλμὸς τῆς ζωῆς
ποὺ προαγγέλλει κάθε καινούργιο της θαῦμα).

ὦ ἄνθρωπε, προαισθάνεσαι τὸ μέλλον σου;
 Σὲ βλέπω ἀπὸ τῆ σκοπιά τοῦ παρόντος νὰ με-
 τακινεῖς βουνά, νὰ ὑψώνεις γιγάντιες πόλεις,
 νὰ πηδᾷς στοὺς μυστηριώδεις βυθοὺς καὶ ν'
 ἀνασυντάσσεις τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου. Σὲ
 βλέπω νὰ σκύβεις, μ' ἀνανεωμένο τὸ πάθος
 τοῦ λογισμοῦ, πάνω στὰ μεγάλα προβλήματα
 τῆς ἐπίγειας καὶ τῆς ἐπουράνιας ζωῆς. — ὦ
 ἄνθρωπε, προαισθάνεσαι λοιπὸν τὸ
 μέλλον σου;

123

Χαῖρε, ζωή, ἀπροσμέτρητη χαρὰ τῶν κόσμων.
Χαῖρε, αἰώνιο χαμόγελο, πὸν χρωματίζεις μὲ
τὸ χρυσογάλανο χρῶμα τῆς χαρᾶς ὅ,τι διαβαί-
νει θλιμμένο καὶ πλανιέται ἀνήσυχο. Χαῖρε, γλυ-
κειὰ προσδοκία τοῦ αἰώνιου Ἀνθρώπου. Χαῖρε,
παγκόσμιο θέλημα. Θεία ἐρωμένη. Ἀπαλή
καὶ γλυκειὰ μέσα στὴν ἀπέραντη καὶ
ἀμεταβίβαστη ὀμορφιά σου...

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006